

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja

*“Visi Dieva svētie un svētās,
aizlūdziet par mums un visu pasauli!”*

Dārgā Ceļojošā Baznīca! 1.11. sūtīsim dvēseliskus sveicienus visiem mūsu svētajiem Aizbildņiem Triumfējošajā Baznīcā, bet 2.11. lūgsim Dieva žēlsirdību visiem mūsu mīļotajiem aizgājējiem šķīstītavā jeb Cietošajā Baznīcā! Tās ir 2 lielas svētku un reizē lūgšanu dienas, kad mēs būsim ciešā kontaktā ar debesīm, kas ir visu mūsu kopīgās mājas. Novembris ir lūgšanu mēnesis par mirušajiem un ir arī Baznīcas liturģiskā gada pēdējais mēnesis, kas noslēdzas ar Kristus Karaļa svētkiem, kuri mums atgādina Kristus otrreizējās atnākšanas jeb parūzijas realitāti. Bet par to vairāk pārdomāsim Adventa laikā.

12.11. ir paredzēta kārtēja pārlīktā tiesas sēde Rīgā, ja tā atkal netiks pārcelta, kaut jēgu no visas šīs sešus gadus ilgstošās tiesāšanās diez vai varēs sagaidīt...

Mums ir liels prieks apsveikt mūsu draudzes virtuālo Ritas un Jāņa Ķepuru ģimenīti no Olaines ar jaundzimušo 4. atvasīti Martu Mariju, kuru arī ceru nokristīt Kristus Dzimšanas svētkos. Lai viņa aug vesela un iepriecina vecākus un savas 2 māsiņas ar brālīti. Tāpat sirsnīgi sveicam 2 jaunas ģimenītes, kas papildina mūsu mazo draudzīti: Ingusu un Signi Liekniņus ar mazo Francīti, un Kristapu un Leilu Butānus. Ļoti ceram, ka viņi pieņems mūsu draudzi kā savējo un neaizmuks projām īsāku dievkalpojumu meklējumos. Esiet mīļi aicināti justies šeit kā savējie! Leila ir kalpojusi kā katehēte iepriekšējā Siguldas draudzē un ir piekritusi pamēģināt atjaunot “Svētdienas skolu” Lielvārdes draudzē. Aicinām vecākus atsaukties un pieteikt bērnus uz nodarbībām.

Uzdāvināsim sv. Misi kā lūgšanu dāvanu mūsu mirušajiem šajā dvēseļu mēnesī! *Prāvests Andris Solims*

Lai ir slavēts Jēzus Kristus!

Vispirms ļaujiet izteikt visdziļāko pateicību ikvienam, kurš lūdzās par mūsu ģimeni oktobrī. Jūsu lūgšanas un labās domas palīdzēja pasaulē nākt mūsu mazajai Martai Marijai. Esam saviļņoti līdz sirds dziļumiem. Visirsnīgākā pateicība mūsu garīgajam tēvam priesterim Andrim. Paldies par nerimstošu atbalstu un vienotību, neraugoties uz attālumu, kas mūs šķir. Paldies par sirds siltumu un lūgšanām. Paldies, ka arvien esat ar mums priekš un pārbaudījumu brīžos.

Par lūgšanu nepieciešamību un spēku... Nu, jau ceturto reizi dodoties uz dzemdību namu, šķiet, biju to iztēlojusies kā tādu pastaigu parkā. Nu, galu galā,

ceturtais dzemdības, visi taču saka “izsprāgs kā korķītis”, maksimums četras stundas, un mazulis jau būs tev uz rokām... Tā nu mājās, krāmējot dzemdību somu, kā jau katolietei pienākas, līdzī paņēmu arī rožukroni un lūgšanu grāmatiņu. Biju kļūdaini iedomājusies, ka spēšu palūgties un tā apgaroti sagaidīt meitiņu. Tomēr manas iedomātās dzemdības ne tuvu nelīdzinājās reālajām. Pēcpusdienā ieplānotais bērniņš (pēc divām ierosināšanām) pasaulē nāca tikai pēc 21:00. Maksimums, ko spēju izdvest - 5 sekunžu lūgšana kārtējo sāpju laikā. Rožukronis un lūgšanu grāmatiņa tā arī atbrauca mājās neizņemti no somas kabatas. Tā nu piedzīvoju izgāšanos, sapratu, ka esmu vāja un sāpēs nespēju koncentrēties lūgšanai, nespēju saņemties.

Atbraucot mājās, saņēmām apsveikumus, uzzinājām, ka daudzi cilvēki ir lūgušies par mani, par mūsu ģimeni. Sapratām, ka neesam bijuši vieni. Vēlreiz pārliecinājos par nepieciešamību lūgties par citiem. Slimību,

pārbaudījumu brīžos, kad cilvēkam ir nepanesamas sāpes, izmisums, depresija, ļoti svarīgi, ka blakus ir kāds, kas par tevi lūdzas. Brīdī, kad nespēj to pats, tavu krustiņu palīdz nest līdz cilvēki. Tā ir tik fantastiska mīlestības izpausme.

Novērtēsim lūgšanu spēku, lūgsimies par līdzcilvēkiem. Kas to zin, kā būtu beidzies mūsu dzemdību stāsts, ja mūs nestutētu ticīgu cilvēku lūgšanas. Apbrīnas vērti ir svētie un svētās, kas ar prieku panesusi ciešanas un ar smaidu uz lūpām atdevuši dzīvības ticības vārdā. Jānis saka, ka lūgšana ir jāmācās un jāpilnveido visas dzīves garumā. Lai Dievs mums atvien palīdz šo spēju izkopt un sniedz apjauksmu par tās neizmēlamo spēku.

Rita+Jānis Ķepuri

Būsim pazīstami!

Signe: Pēc priesteri Andra lūguma vēlamies mazliet iepazīstināt ar sevi. Esam Liekniņu ģimene – Ingus (41 gads), Signe (38 gadi) un Francisks (3 mēneši). Mūsu kopīgais ceļš aizsākās kā skaista draudzība 2019. gada beigās. 2020. gada Kovida laiks deva mums iespēju labi vienam otru iepazīt, ar velosipēdiem izbraukājot Rīgu krustām šķērsām, dodoties tuvākos un tālākos pārbraucienos ar auto, izpētot dažādus Latvijas nostūrus, līdz vienā no tiem Ingus lūdza mani kļūt par viņa sievu, uz ko bez kavēšanās atbildēju ar “jā”. Tā kā esmu katoliete kopš

dzimšanas, man bija svarīgi laulību noslēgt baznīcā, taču ne vien formāli, bet no sirds, ar ticību. Problēma bija tajā, ka Ingus, lai arī bija nopietnos patiesības meklējumos, vēl bija pavisam svešs ar kristīgo ticību, nebija pat kristīts. Te nācās lūgt Dieva palīdzību – ja jau deva mums iespēju satikt vienam otru, lai palīdz atrast arī kopīgu ticības ceļu uz laulību. Dievs uz šo lūgšanu atbildēja ātri – sākumā gājām uz saderināto katehēzēm sv. Alberta draudzē Rīgā, izgājām arī saderināto kursus “Laulāto tikšanās” paspārnē, visbeidzot uzsākām intensīvu katehizācijas posmu, ko turpat, albertos, organizēja Neokatehumenālā ceļa pārstāvji. Pēc katehēzēm pievienojāmies Neokatehumenālajam ceļam, kļūstot par kopienas daļu.

Ingus: Esmu svaigi kristīts, praktizējošs Romas katolis. Kristības sakramentu saņēmu šogad Lieldienu naktī, bet ceļš līdz šim mirklim prasīja 40 gadus, pēdējos trīs no tiem ļoti intensīvā katehizācijā un formācijā. Esmu no Kuldīgas, mani vecāki nav ticīgi (mamma gan ir kristīta, tomēr ticību nepraktizē). Man ir divi gandrīz pieauguši dēli no iepriekšējām attiecībām, kas beidzās ar krahu. Tomēr tieši tas bija notikums, kas lika man sākt paskatīties uz sevi un to, kāda ir mana dzīve, kāda ir mana uzvedība. Tas bija pagrieziena punkts, kur es sāku meklēt – kas ir tas tukšums manī, ko es pats nespēju aizpildīt?

Signe: Kopš kļuvām par ģimeni, esam vairākas reizes pārvākušies Rīgas ietvaros, bet mūsu kopīgais sapnis ir dzīvot laukos, atjaunot kādu vecu lauku sētu un saimniekot. Šobrīd, kad Dievs mūs ir svētījis ar dēliņu Francisku, esam izlēmuši “piebremzēt” ar saviem plāniem un vismaz uz laiku palikt Lielvārdē – tā gan vēl nav mūsu izsapņotā lauku sēta, tomēr nav arī Rīga ar savu burzmu un troksni, tāpēc ļoti priecājamies būt šeit.

Ja par praktiskākām lietām, es, Signe, pēdējos gados strādāju kā psihologs Pusaudžu resursu centrā, bet iepriekš darbojos personāla atlases jomā. Ingus pēdējos piecus gadus darbojas ar datiem bankā.

Vēlamies izteikt lielu un sirsnīgu pateicību vispirms prāvestam Andrim, taču tāpat arī katram draudzes loceklim, kuru līdz šim esam satikuši, par viesmīlību un patiesiem smaidiem. Pirmo reizi ienākot pa baznīcas durvīm, sajūtāties gaidīti! Paldies par ģimeniskumu, ko parādāt dažādos veidos, esot kopā un kalpojot savai draudzei un katram, kas atrod ceļu uz šo baznīcu!

Signe un Ingus Lieknīši

Ceļš pie Dieva

Pirmais patstāvīgais solis... Ne tētim un mammai pie rokas, nedroši kustinot mazās kājiņas, mazliet bailīgu izteiksmi sejā, kas it kā lūdzu: “Tikai nelaidiet mani vaļā!” bet pārliecības pilns, ar pilnu pēdīņu uz zemes – es varu!

Galvoju, ka visi vecāki atceras brīdi, kad mazulis sper pirmo soli. Daži - no mammas pie tēta, pa ceļam pagūstot apsēties uz dupša, daži pašpārliecināti nāc rādīt, ko nupat patstāvīgi apguvis.

Mūsu dēliņš bija no tiem pēdējiem. Reiz vakarā, kad mazais bija nolikts gulēt, mamma ar tēti klusiņām skatījās televīziju, pēkšņi atsprāga vaļā dzīvojamās istabas durvis un, pa ceļam atrasto avīzi ķepiņā vicinādams, nāc iekšā nupat 11 mēnešus vecais dēliņš un smejas kā kutināts. Lieki teikt, ka abiem vecākiem bija mutes vaļā, bet vīrs attapās pirmais un, paķēris fotoaparātu, iemūžināja šo svarīgo mirkli. Tāds man arī palicis prātā dēliņa pirmais solis. Citiem ir citādas, bet ne mazāk mīlas atmiņas.

Pirmais solis paveikts, bet tad cauri pavasarim un vasarai, cauri rudenim, ziemei, skriešus cauri gadiem arvien ātrāk un ātrāk. Tik daudz ir jāizdara, tik daudz jāpagūst, laiks, liekas, plūst arvien ātrāk un ātrāk, sekundes vairs nav izskaitāmas, bet pulksteņa tikšķi saplūst monotonā dunoņā.

Kaut kur upes līcis deg dzeltenos pureņu ziedos, ceriņu smarža tvan gaisā – skaists mirklis, ko pamanām ar acu kaktiņu, jo nav laika, jāskrien, darbs gaida, pienākumi sauc.

Baltā ziema, sametusi īstus dimantus liepu zaros – skaisti, bet nav laika, jālabo skolēnu burtnīcas.

Kāds klusi šņaukājas, laikam raud, palīdis zem segas... Ak, ko nu, gan pāries. Citiem ir sliktāk, jāpalīdz tiem.

Spēka gados mums liekas, ka spējam daudz, varam sasniegt jebkuru virsotni. Priecājamies par pagodinājumiem un apbalvojumiem – lūk, ko es varu! Tomēr tikai īsi pirms pēdējā elpas vilciena saprotam, ka grūtākais vēl ir priekšā. Pati augstākā virsotne ir ceļš pie Dieva.

So ceļu pašlaik iet mana mamma Janīna savos 96 gados. Katru brīdi redzu kā dzīvības mirdzums viņā izdziest. Nav vairāk pienēnu plāvas mirdzuma, nav ābelziedu smaržas, acis vairs neredz rudens lapu krāšņumu. Ir tikai aukstums un sāpes – grūts ir pēdējais solis, grūts ir ceļš pie Dieva, bet ļoti cēls un atbildīgs.

Rita Bobkova

Pavairo mums ticību! (Lk 17,5)

Novembra mēnesis iesākas ar Višu svēto dienu, pēc kuras seko Mīrušo piemiņas diena. Šajā laikā es biežāk paceļu savu skatu uz debesīm, pieminot savus mirušos vecākus. Viņi visas dzīves laikā ir lūguši par mums, mūsu bērniem un mazbērniem katru dienu, arī tagad es sajūtu viņu atbalstu, kaut viņu blakus sen jau nav... Viņu dzīves laikā es neesmu pienācīgi pat paldies viņiem pateikusi, kur nu vēl aktīvi lūgusies par viņiem. Tagad varu apstāties savā skrējienā, lūgt Kunga žēlsirdību vecākiem baudīt mūžīgo iepriecinājumu debesīs, cerot, ka mūsu aizgājēji sasniegs Tēva mājas. Šajā mēnesī īpaši lūdzu: “Kungs, pavairo man ticību, lai manas lūgšanas ir auglīgas!”

11. novembrī lūdzu Dievu sargāt mūsu Valsti un tautu, dāvāt mums gudrību un vienotību, lai mēs kopīgi spētu nosargāt brīvību un dzīvot drošībā un mierā. Lūdzam par karavīriem un zemessargiem, par viņu komandieri, lai viņu gudrība un drosme palīdz noturēt mieru bez fiziskā spēka izmantošanas. Lūdzu par mūsu dēliem zemessargiem. Kungs, sargi viņus!

18. novembrī mēs pateicamies par Dieva īpašo dāvanu latviešu tautai – mūsu zemi – Latviju! Mūsu

mīlā Dzimtene — Latvija ir brīnums, kurš nebūtu radies bez Tavas aizgādības! Viss pārējais ir mūsu rokās, jo ar saviem mazajiem ikdienas darbiem palīdzam attīstīties un uzplaukt mūsu sētai un apkārtnē, bet saskanīgi sadarbojoties visiem kopā — gaismā celt mūsu mīlo Māras zemi Latvijai!

Darbīgu, lūgšanām pārbagātu šo skaisto novembra mēnesi katrā mājā!

Antija Vēvere

Rožukronis – manas dzīves pavadonis!

Es ikdienas lūdzu Rožukroni un pateicos Dievmāmiņai par visām žēlastībām, ko nepelnīti saņemu katru dienu. Ik pa laikam lūdzu arī atrisināt kādu sasāpējušu problēmu, kas lūgšanas brīdī man liekas jo īpaši svarīga. Pildot savus ikdienas darba pienākumus, šoreiz esmu nokļuvusi Bratislavā, Slovākijas galvaspilsētā. Vakarā pēc padarīta darba, devos uz viesnīcu. Izgājusi uz viesnīcas balkona, centos vienoties ar ticīgo pasauli, skaitot ierasto Rožukroņa noslēpumu. Šoreiz biju Bratislavas viesnīcas sestajā stāvā. Saules rietā pavērs skaists skats, izgaismoti Bratislavas nami un nedaudz iekrāsoti koki, piepildītas ielas ar mašīnām. Nesteidzīgas liekas bija tikai krītošās dzeltenās lapas, kas mēģināja mierināt trauksmaino pilsētas vidi.

Lai mazinātu darba steigā iegūto satraukumu, palūdzu Dievmāmiņai iespēju ceļojuma laikā apmeklēt kādu baznīcu un, ja iespējams, paspēt vēl uz kādu vakara Misi. Manas lūgšanas sasniedza dzirdīgas ausis. Lūgšanas laikā pamanīju izgaismotajā pilsētas vidē baznīcas krustu. Nekavējoties devos uz turieni.

Baznīca izrādījās patiešām katoļu, un uz Misi arī paspēju. Vēlējos dalīties pieredzē, pastāstot, kas šeit bija nedaudz savādāk nekā mūsu Lielvārdes baznīcā. Šī baznīca izskatījās nesen celta, apmēram divdesmit gadus veca. Mises laikā Dievmaize tika pasniegta ticīgajiem, stāvēt kājās. Tiem, kas vēlējās, varēja to saņemt arī rokās. Es tomēr izvēlējos ierasto kārtību, pagodinot šo svēto brīdi uz ceļiem. Tiem, kuri bija ieradušies ar nokavēšanas, ar Dievmaizes dalīšanu draudzes ganiem izlīdzēja kāds vīrietis bez ierastā baltā tērpa, bet viņam uz pleciem bija uzlikta lillā stola. Viņš pārliecinoši atvēra tabernakuli, izdalot Vissvētāko Sakramentu lūdzējiem.

Pēc Mises bija adorācijas lūgšanas. Baznīcā tika izslēgts apgaismojums. Lūgšanas notika sveču gaismās. Lūgšanas bija savdabīgas. Starp priesteri izteiktajām lūgšanām, bija vairāku minūšu klusuma pauzes. Draudze baznīcā it kā ieslīga dziļās pārdomās. Ilgo klusuma brīdi pārtrauca tikai dzīvā mūzika un solistes skanīgā balss, ar dziesmu aicinot priesteri turpināt izteikt nākamo lūgšanu. Lūgšanas ilga kādu stundu. Noslēgumā bija jau man pazīstamā Vissvētākā Sakramenta godināšana, kas bija tāpat kā mūsu draudzē. Šī adorācija līdzinājās kaut kur mūsu draudzes mēneša 1. ceturtdienas Svētajai stundai.

Pati baznīca no iekšpuses man atgādināja nedaudz Olaines draudzes dievnamu. Tikai tā bija krietni vien lielāka. Šoreiz nesanāca dzirdēt ērģeļu mūziku. Elektroniskie mūzikas instrumenti aizstāja tradicionālo

ērģeļu skanējumu. Tabernakula atrašanās vieta bija nevis altāra centrālajā daļā, bet gan labajā pusē, skatoties no dievlūdzēju puses. Iespaidīgs bija arī altāra mūsdienīgais gleznojums un freskas. Pati dievnama konstrukcija arī bija neierasta. Jumta segums bija daļēji stiklots, līdz ar to varēja viegli no tālienes redzēt, vai baznīcā notiek Mise. Krusts bija nevis virs baznīcas jumta, bet gan kā atsevišķi veidots piemineklis, kas savienojās ar baznīcas ēku, paceļot un izvirzot krustu krietni virs jumta konstrukcijas. Virs altāra bija stikla konstrukcija, kas atgādināja krusta veidojumu, kas savienojas ar stiklotām debesīm.

Nākamā darba diena tika pavadīta pilsētā Nitra, apmēram stundas braucienā no Bratislavas. Šoreiz pēc darba dienas iekāpu mašīnā un steigā mēģināju atrast vietu, kur paspēt līdz saulrietam izstaigāties. Devos uz netālu no pilsētas esošo kalnu ar parku. Latvijā mums šādu kalnu nav. Toties Slovākijā tos var manīt jau pa gabalu, braucot pa autostrādēm. Brīnums notika arī šoreiz. Šajā pastaigā nonācu senos viduslaiku klostera mūros, kur vēl bija saglabājušās dievnama sienas bez jumta. Apmeklējot šo vietu, nonācu viduslaiku klostera lūgšanas telpā, kur vēl bija saglabāties krusts, kā arī neliels akmens piemineklis, kas, iespējams, bija paša Jēzus atveidojums, un akmens Dievgalds. Lai pateiktos par šo brīnišķīgo mirkli, pienācu pie Dievgalda un uz ceļiem to noskūpstīju. Pastaiga bija divkārt izdevusies. Paspēju apskatīt Nitru un tās apkaimi no kalna virsotnes.

Esmu atkal debesīs gan tiešā, gan pārnēstā nozīmē. Šo rakstu paspēju uzrakstīt lidmašīnā, apmēram 10,7 km augstumā no zemes. Man palika vēl kāds lūgums ar cerībām, ka šis stāsts vedinās un uzrunās arī kādu neticīgo un viņam radīsies vēlme paņemt Rožukroni rokās un to lūgties par sevi un citiem. Rožukroņa lūgšanas mūs visus vienos kopīgā ticībā, noskaņā un domās ar Dievmāti un visu kristīgo pasauli.

Sarmīte Anna Zoltnere

+--+--+--+--+ Gadalaiku mija +--+--+--+--+

Ir atnācis visskaistākais gadalaiks, kad visa daba ietērpjas skaistā un krāsainā rotā. Kā lepnī karalī dižie ozoli bagātīgi kaisa savu ziļu ražu pār zemi. Viskrāsaināko rotu uzvelk kļavas, kas bagātīgi rīkojas ar krāsām – no gaiši dzeltenas līdz tumši sarkanai. Vismazākais krūmiņš ietērpjas savā rotā. Tikai lepnās egles un priedes majestātiski stāv savā koši zaļajā tērpā. Nakts aizsegā slepus darbojas pirmās salnas, lai nosaldētu skaistākos ziedus. Bet zemīte mierina visas puķītes, ka viņa lūgs debesis, lai tās apsedz zemi ar sniega segu un sargā līdz pavasarim. Mainās gadalaiki.

Mūsu Debesu Tēvs ir tik brīnišķīgi radījis mums šo zemi, lai mēs priecātos, koptu un sargātu to, nevis postītu ar kariem un arvien jauniem ieročiem. Dievs deva katrai tautai savu zemes stūrīti, kur tā dzīvotu, koptu to, slavētu Dievu un pateiktos par šo mūsu nepelnīto dāvanu, kā mēs pateicāmies Ražas svētkos.

Debesu Tēvs, mēs lūdzam, apskaidro prātus kara kurinātājiem un uzklausi mūsu lūgšanas, un dāvā mieru un satīcību starp tautām. Lūgšim arī veselības dāvanu visiem, kas cieš no dažādām slimībām.

Antoņina Ratnieks

Novembra mēneša dievkalpojumu kārtība Lielvārdes Romas katoļu draudzē

Svētdienās:

10:00 – Visssvētākā Sakramenta
uzstādīšana un adorācija;
10:20 – Rožukroņa lūgšanas;
11:00 – Sv. Mise.

*Dvēseļu dienas “dzīvības kociņš” ar
mirušo vārdiem uz koka lapiņām*

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un
sestdienās: sv. Mise pl. 18:00.

+++++
Dievkalpojumu kārtība 1.-2. novembrī 2024. gadā

Dvēseļu dienas vigīlija šogad, diemžēl, nenotiks.

1. novembrī – VISU SVĒTO DIENĀ

pl. 18:00 – svētku Mise ar II Vesperēm, Vissv.
Sakramenta uzstādīšana, Visu Svēto litānija,
Kompletorijs.

2. novembrī — Visu Mirušo piemiņas dienā:

pl. 11:00 — sv. Mise par draudzes un visiem
mirušajiem; pēc Mises — Vesperes
par mirušajiem, Procesija par
mirušajiem ar piecām apstāšanās
vietām, *Libera me, Domine* (Pasargā
mūs, Kungs), Esi sveicināta,
Karaliene; Kunga eņģelis.

Nodoms: lūgties par dvēselēm šķīstītavā.

Īpašs nodoms: Par visiem nedziedināmo slimību,
eitanāzijas un pašnāvību upuriem, izlūdzoties
piedošanu par bezcerības un neticības grēkiem.

03.11. — Mēneša 1. svētdiena: Bāreņu svētdiena.
pl. 11:00 — sv. Mise un Jēzus Sirds dievkalpojums.

07.11. — Mēneša pirmā ceturtdiena:
pl.18:00 — sv. Mise kopīgā nodomā par draudzes
dzīvajiem locekļiem un Svētā Stunda.

24.11. — Kristus Karaļa svētki: noslēdzas
Baznīcas liturģiskais gads. Tiks vākti ziedojumi
Rīgas Garīgajam semināram. Sirsnīgs paldies par
visiem Jūsu ziedojumiem RGS gada laikā!

30.11. — Sv. apustuļa Andreja svētkos:
pl. 12:00 — sv. Mise.

**01.12. — Adventa I svētdiena. Adventa
vainagu un sveču svētišana. Sākas jaunais
Baznīcas liturģiskais gads. Atnesiet,
lūdzu, pasvētīt savus Adventa vainadziņus
un sveces!**

Lūdzam ziedot dievnama rēķinu nomaksai!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:
**Lielvārdes Romas katoļu draudze, Meža 18,
Lielvārde, LV-5070, Reģ. Nr. 90001080360
SEB Banka Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451
Sirsnīgs paldies visiem ziedotājiem! Lai Dievs
aizmaksā arī dāsniem ziedotājiem no ārzemēm!!!**

**18. novembrī — Latvijas Valsts
106. dzimšanas dienā
Ekumeniskais dievkalpojums
luterāņu baznīcā pl. 15:00**

Mūsu dievnāmā sv. Mise tiks
svinēta pl. 18:00 par Dzimteni un tās patriotiem.

Visi ir mīļi aicināti garīgi piedalīties!!!

Sirsnīgi sveicam visus Valsts Neatkarības svētkos!
Aicinām visus aizlūgt par savu Dzimteni, tās
valdību, iedzīvotājiem – ikkatru, kurš dzīvo šajā
zemē vai arī atrodas ārpus Latvijas, bet sirdī ir šeit!
Vienosimies kopīgā lūgšanā par Latviju!

Sirsnīga pateicība:

Visiem draudzes locekļiem, kuri aktīvi
piedalījās Ražas svētkos un to sagatavošanā.

Lai Radītājs dāsnī atalgo visus, kuri ziedoja
apkurei un rēķinu apmaksai! Katru mēnesi
rēķinu summa vidēji sastāda ap 450 Eur un uz
augšu, neskaitot ikdienas izdevumus.

Aicinu pieteikties uz katehēzes nodarbībām
pieaugušajiem, gatavojoties uz Kristībām, Pirmo sv.
Komūniju, Iestiprināšanu, Lauļbām. Iespējams piedalīties
arī brīvklaušitājiem! Sakārtojiet laicīgi savu garīgo dzīvi!

Apsveicam Dzimšanas dienā:

pr. Ingaru Stepkānu (06.11.), Ivaru
Ločmeli un Austru Grecku (08.11.),
dekānu pr. Andreju Kazakeviču un
Anastasiju Neretnieci (14.11.), Annu
Gredzenu (21.11.), Lidiju Grasmani 70
gadu jubilejā (28.11.), Andri Klīnkānu (30.11.) u.c.

**Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas
Romas katoļu draudze aicina pieteikties uz
“Svētdienas skolas” nodarbībām bērns vecumā
sākot no 7 gadiem, lai sagatavotos Kristībai,
Pirmajai Grēksūdzei un Svētajai Komūnijai, kā arī
Iestiprināšanas sakramentam.**

Nodarbības vadīs katehēte (skolotāja) Leila
Butāne, kurai ir pieredze “Svētdienas skolas”
vadišanā iepriekšējā Siguldas Jēzus Sirds Romas
katoļu draudzē.

Pieteikšanās pie katehētes Leilas: mob.
20610820 vai pie prāvesta Andra Solima.

Nodarbību sākuma datums tiks precizēts,
balstoties uz pieteikumiem. “Svētdienas skolas”
nodarbību vieta būs draudzes mājā blakus
dievnamam: Meža ielā 18, Lielvārdē.

Ar prieku gaidīsim Jūsu bērnus vai
mazbērnus, lai ievadītu viņus kristīgajā dzīvē un
ieliktu pirmos pamatus kristīgajā audzināšanā, ko
varat veikt tikai jūs, mīļie vecāki. Tāpēc lūdzam
Jūsu atsaucību un līdzdarību mazo draugu
garīgajā skološanā.

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims, mob.t.:29855768;
e-pasts: asolims@inbox.lv; www.lielvardnieki.lv; facebook.
com/lielvardesbaznica; youtube.com/@lielvardesdraudze